

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Závadskej a členiek senátu JUDr. Júlie Horskej a JUDr. Marianny Reiffovej, v právnej veci žalobcu **pplk. JUDr. J. J.**, bytom v K., M. zastúpeného JUDr. Jozefom Koľom, advokátom so sídlom Košice, Hutnícka ul. č. 1, proti žalovanému **Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Pribinova ul. č. 2, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 26. apríla 2010, číslo SLV-PK-20/2010, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. júla 2011, č. k. 2S/247/2010-44, jednomyseľne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 27. júla 2011, č. k. 2S/247/2010-44 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného z 26. apríla 2010, číslo SLV-PK-20/2010 a rozhodnutie sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky z 20. januára 2010 č.p.: SKIS-380-32/OO-2009 **z r u š u j e** a vec **vracia** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný **je povinný** zaplatiť žalobcovi trovy konania v sume **189,81 €** k rukám jeho právneho zástupcu do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 27. júla 2011, č. k. 2S/247/2010-44, zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného z 26. apríla 2010,

číslo SLV-PK-20/2010, ktorým podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky z 20. januára 2010, Č. p.: SKIS-380-32/OO-2009, ktorým tento prvostupňový správny orgán nepriznal žalobcovi podľa § 81 ods. 1 písm. a) a § 80 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 328/2002 Z.z.“) náhradu za bolesť vo výške 840,47 €, náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 2 866,96 €, doplatenie rozdielu na náhrade služobného platu vo výške 730,27 € a žiadosť navrhovateľa z 10. apríla 2007 označenú ako „Návrh na začatie konania o zaplatenie 133 690 Sk z titulu odškodnenia pracovného úrazu z 25. augusta 2005“ v plnom rozsahu zamietol.

V odôvodnení rozhodnutia krajský súd uviedol, že dávky úrazového zabezpečenia a dávky nemocenského zabezpečenia sa policajtovi priznávajú na základe žiadosti, ak poškodenie zdravia vzniklo v súvislosti s výkonom služby za úraz, ktorý bol kvalifikovaný ako služobný. Konštatoval, že správne orgány dodržali právne záväzné usmernenie súdu ohľadom šetrenia úrazového deja a odborného lekárskeho posúdenia. Dôkazy doplnené v správnom konaní však neprisvedčili tvrdeniam žalobcu. Závety znaleckého posudku ani doplnené vyjadrenia svedkov nepreukázali žalobcove tvrdenia ani to, že k poškodeniu jeho zdravia došlo v takom čase a takým spôsobom, pre ktorý by sa mal úraz kvalifikovať ako služobný. Tvrdil, že žalobca utrpelý úraz okamžite nenahlásil, hoci mu to príslušné právne predpisy ukladajú a ich obsah žalobca s ohľadom na svoje služobné zaradenie musel poznať. Od 11,30 hod., kedy údajne došlo k úrazu, sa až do 15,30 zdržiaval na pracovisku, úraz neohlásil, hoci bolesť v ľavom kolene u neho podľa jeho slov pretrvávala a nenavštívil ani služobného lekára, ktorý sa nachádzal v tej istej budove ako žalobca. K ošetreniu vo fakultnej nemocnici v K. sa žalobca podrobil až o 20,50 hod., teda po viac ako piatich hodinách od opustenia pracoviska a viac ako 9 hodinách od času, kedy k úrazu podľa tvrdenia žalobcu došlo. Zo záznamu v ambulantnej karte žalobcu spísaného pri ošetrení vyplýva, že časový údaj o tom, kedy k úrazu skutočne došlo – hodina vzniku úrazu – bola prepísaná zo 16,30 na 11,30 hod., bez uvedenia dôvodu tohto prepísania, ani osoby, ktorá zmenu v údajoch vykonala. Rovnako ani jediný priamy svedok úrazu, pplk. Mgr. S. M., nadriadenému ihneď po vzniku úrazu úraz nenahlásil, ako mu to ukladajú právne predpisy. Krajský súd preto považoval za správny záver žalovaného, že pokiaľ žalobcovo zranenie nebolo možné

kvalifikovať ako úraz služobný, nemohli mu patriť príslušné dávky sociálneho zabezpečenia podľa zákona č. 328/2002 Z. z.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca odvolanie a žiadal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil, zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného z 26. apríla 2010, číslo SLV-PK-20/2010 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky z 20. januára 2010, číslo SKIS-380-32/00-2009, vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie a zaviazal žalovaného na náhradu trov konania. Namietal, že napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu je v protiklade so zrušujúcim rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo 4. septembra 2008, sp.zn. 1S 25/2008, v ktorom súd zastáva právny názor, že pre úplné a správne zistenie skutkového stavu veci je nevyhnutné odstrániť základné rozpory spočívajúce hlavne vo svedeckých výpovediach, ktoré však neboli ďalším postupom žalovaného v administratívnom konaní odstránené. Žalobca tiež tvrdil, že splnil všetky povinnosti, vyplývajúce z nariadenia ministra vnútra SR č. 49/1998 o postupe nadriadených pri prerokúvaní náhrady škody spôsobenej služobným úrazom a chorobou z povolania, ktorý bol v čase vzniku úrazu záväzným interným predpisom, pričom však podľa jeho názoru práve šetrenie úrazu zo strany správneho orgánu na základe žalobcovho oznámenia o úraze trvalo viac ako dva roky a bolo sprevádzané nečinnosťou správneho orgánu.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť ako vecne správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10, § 246c a § 250ja OSP preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel jednomyselne k záveru, že odvolaniu žalobcu treba vyhovieť.

Podľa § 84 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. na konanie o dávkach a službách sociálneho zabezpečenia sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 46 Správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Predmetom súdneho prieskumu bolo rozhodnutie žalovaného z 26. apríla 2010, číslo SLV-PK-20/2010, ktorým v spojení s prvostupňovým rozhodnutím sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky z 20. januára 2010 č.p.: SKIS-380-32/00-2009 nebola žalobcovi priznaná náhrada za bolesť vo výške 840,47 €, náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 2 866,96 € a doplatenie rozdielu na náhrade služobného platu vo výške 730,27 € a navrhovateľova žiadosť z 10. apríla 2007 označená ako „Návrh na začatie konania o zaplatenie 133 690 Sk z titulu odškodnenia pracovného úrazu z 25. augusta 2005“ bola zamietnutá z dôvodu, že úraz žalobcu bol kvalifikovaný ako úraz mimoslužobný.

Zo spisov vyplýva, že uvedenými rozhodnutiami mal byť tiež realizovaný rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 4. septembra 2008, č.k. 1S 25/2008-51, ktorým krajský súd zrušil rozhodnutie žalovaného z 11. decembra 2007 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, úradu inšpekčnej služby Policajného zboru z 31. augusta 2007, č. UIS-160-9/AO-2007 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Krajský súd nariadil žalovanému doplniť dokazovanie ohľadom šetrenia úrazového deja vypočutím svedkov tak, aby mohli byť odstránené pochybnosti okolo vzniku samotného úrazového deja a doplniť dokazovanie lekárskeho posudkom, ktorého úlohou bude posúdiť nejasnosti o časovom odstupe medzi ošetrením a časom úrazu. Rovnako v tomto posudku mala byť jednoznačne zodpovedaná otázka, či popísaným úrazom mohlo dôjsť k poškodeniu kolena, ktoré žalobca udáva. V zmysle § 250ja ods. 5 OSP bol správny orgán viazaný právnym názorom súdu.

Uniklo pozornosti aj krajského súdu, že správne orgány sa v ďalšom konaní dôsledne neriadili rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo 4. septembra 2008, č.k. 1S/25/2008-51, lebo nedoplnili dostatočne dokazovanie v zmysle predmetného rozsudku. Správne orgány síce vykonali dokazovanie znaleckým posudkom, ktorého závery skôr svedčia v prospech žalobcu, ale najmä neboli v konaní vypočutí žiadni svedkovia.

Už len uvedená skutočnosť je dôvodom na zrušenie rozhodnutia žalovaného, ktorý rozhodol na podklade skutkového stavu nedostačujúceho na posúdenie veci.

Správne orgány, ako aj prvostupňový súd odôvodňovali svoje rozhodnutie tým, že základnou prekážkou priznania žalobcom uplatneného nároku je dôvodná pochybnosť, či

k poškodeniu zdravia žalobcu došlo pri výkone štátnej služby, v priamej súvislosti s výkonom štátnej služby, alebo pre výkon štátnej služby (čo je základnou a nevyhnutnou podmienkou vzniku nároku na predmetné dávky), pričom ako dôvod pochybností bolo predovšetkým porušenie služobných predpisov žalobcom tým, že utrpený úraz okamžite nenahlásil.

Porušením služobných predpisov síce vznikajú nové právne vzťahy (zodpovednostné), ale v žiadnom prípade táto skutočnosť nemá vplyv na povinnosť správnych orgánov rozhodovať na podklade spoľahlivo zisteného stavu veci. V danej veci je zrejmé, že správne orgány nevyvrátili žiadnymi dôkazmi žalobcove tvrdenia ohľadom úrazového deja, ktoré má podložené svedeckou výpoveďou Pplk. Mgr. S. M.. Správny orgán nezistoval, kto bol v deň úrazu na pracovisku, či niekto žalobcu videl na pracovisku po údajnom čase vzniku úrazu, nebol dokonca vypočutý ani lekár, ktorý ho v deň vzniku úrazu vyšetroval na Klinike úrazovej chirurgie Fakultnej nemocnice v K.. V preskúmanom rozhodnutí sa síce konštatuje, že z ambulantnej karty na pohotovosti vyplýva, že k úrazu došlo dňa 25. augusta 2005 o 16,30 hod. a hodina vzniku úrazu je prepísaná na 11,30 hod. bez uvedenia podpisu toho, kto túto zmenu a prečo vykonal, avšak žalovaný ani prvostupňový správny orgán nevykonali žiadne ďalšie dokazovanie prípadným výsluchom osôb, ktoré mali k ambulantnej karte prístup, na uvedenú skutočnosť.

Z uvedených dôvodov odvolací súd nepovažoval rozhodnutie žalovaného za zodpovedajúce zákonu, a preto podľa § 250ja ods. 3 vety prvej v spojení s § 250j ods. 2 písm. c) OSP rozsudok krajského súdu zmenil, rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, v ktorom je žalovaný viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 250ja ods. 4 OSP).

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol v súlade s § 246c ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1, 2 a § 250k ods. 2 OSP tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku. Žalobca bol v konaní úspešný, preto mu odvolací súd priznal náhradu trov v celkovej výške 189,81 € podľa § 11 ods. 4 druhej vety vyhl. č. 655/2004 Z. z. (v dávkovej veci sociálneho zabezpečenia), za 2 úkony právnej služby v roku 2010 (prevzatie a príprava právneho zastúpenia + podanie žaloby na súd): 2 x 55,49 € + 2 x režijný paušál: 2 x 7,21 € spolu vo výške 125,40 € a za 1 úkon právnej služby v roku 2011 (podanie odvolania): 57 € + režijný paušál: 7,41 €, spolu vo výške 64,41 €, ktoré je žalovaný povinný nahradiť žalobcovi k rukám jeho právneho zástupcu.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. novembra 2012

JUDr. Elena Zavadská, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :
Mária Kráľová